

Příloha k protokolu o SZZ č. ....

PF JU v Č. B.

Vysoká škola: .....

bohemistiky

Katedra: .....

20. 1. 2006

Datum odevzdání posudku: .....

Lenka Housková

Diplomant: .....

.....

Č – N

Aprobace: .....

Recenzent: **Jan Mareš**

Vedoucí diplomové práce:

.....

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Českobudějovické knižní edice 30. a 40. let 20. století

.....
(téma)

Lze ocenit už vymezenost tématu, a to jak obsahovou: edice jako pojem včetně její geneze, tak časovou a místní. I pokud není této vymezenosti text vždy věrný a uniká z něho mnoha skutečnými či jen zdánlivými odbočkami, umožňuje mu opravdu detailní záběr a soustředění se do nosného průsečíku témat dalších, často velice rozlehlých.

To se ukazuje hned v úvodních pasážích, kde se jeví nezbytným celkový přehled regionálních kulturních aktivit vůbec a kde se také hned objevuje čertovo kopýtko samotného pojmu „kulturní práce“, resp. „kulturní politika“, právě v regionálním měřítku otevřeně vykazující svou závislost na krizích, zmítajících rozhodně nikoli jen velkým světem. Ostrý politický profil leckterých jen zdánlivě „múzických“ aktivit proráží tu na pomezí zřetelněji než mnohde jinde. Právě tady se odehrával výrazný zápas „rakušanství“ a „československé revoluce“ (čechoslovakismu), tady při hranici šlo věru výrazně o „budování státu“, ve kterém pak i tady se na přímo stranických frontách střetala „levice“ a „pravice“, jako na literární „frontě“ avantgarda a ruralismus třeba.

Tady by bylo namístě zvýraznit právě tento politický schematismus a jeho dobovou podmíněnost, před níž se nedá do pouze kulturních pojmů uniknout. Je-li u Linie citován výrok, že chce „býti jako ostatní svět“ a že se pravidelně věnovala pojmům jako fašismus a socialismus, vyžadovalo by to doložit veškerou vyhraněností dramatické doby. Rozumí se doložit z ní samé (třeba ironicky zesíleně), a ne jako třeba Karel Valter vysvětluje z odstupu roku 1980 zastavení Linie (1936) tím, že nemohla „jít za nejzazší mez svého politického přesvědčení“, tj. filtrem vidění účelově daným dobou normalizace.

I tady je vždy lépe držet se „místních“ poměrů na pozadí velkých událostí světa. Jako šumavští Němci ve svém Waldheimatu reagují na nový národní stát československý, byla i jihočeská regionální kulturní scéna nucena ve stínu jiného „národního socialismu“ německého uchýlit se posléze k provincialismu protektorátnímu. Tím ovšem ani tady není o provincii řečeno nic záporného. Edice Zvěrokruh je právě dokladem takového pokusu a je jen zdánlivě bizarní, že skončila právě v poválečném německém exilu.

Podstatnou je na celé práci její složka bibliografická, ustavující trvalou doložitelnost složek, účastnicích se knižní edice jako kulturního fenoménu. Problematicky se vedle ní jeví interpretace a hodnocení jednotlivých sbírek úryvky, mající dovést vyšší či nižší hodnotu básnických zjevů. Nevím, proč by „snaha o filosofickou hloubavost a metafyziku snižovala kvalitu“, z čeho plyne banalita či originalita obrazů než z nich samých. Avantgardnost a konvenčnost by neměla být stavěna proti sobě, neboť konvencí se může stát obojí, navíc třeba zcela konkrétně přiznat, že s vlnou zájmu o českou původní tvorbu začátkem protektorátu, kdy vyšla převážná většina titulů rozebíraných edic, konvence po předchozí nepřístupnosti avantgardy zcela souzněla. Tady by se snaha překonat „jihočeský konzervatismus“ jevila zcela kontraproduktivní a takřkajíc „pro kočku“. Je jen zdánlivým paradoxem, že edice Družstevní práce vyšla většinou za války a byla navíc „poselstvím národu“, poněvadž logice dějin to

neodporuje. „Národ“ totiž je právě určen schopností obstát kdekoli v jakékoli zkoušce a nevystačíme se sdělením, že regionální literatura je opomíjenou oblastí. Význam pohledu právě sem je i u této práce právě v tom, že na zdánlivém okraji (může být cosi bez okrajů?) lze lépe vysledovat skryté možnosti a zasutá východiska.

Z drobných věcných chyb jinak i metodicky záslužného textu bych vytkl nejasnost užívání přívlastku „německý“ (továrny v německém vlastnictví, německý kraj Šumavy) tam, kde jde o staré Rakousko, jehož jsme i my dědicové dodnes, u jména Moholy-Nagy pak už vůbec nejde jen o německého výtvarníka, nýbrž o Maďara posléze v americkém exilu (New Bauhaus). Na s. 24 je v jediné poznámce nashromážděno hned několik chyb v citaci Schacherlových knižních titulů, u Oskara Krause by stálo za to zmínit, že Brentanova společnost se týká Franze Brentana, na s. 65 je třikrát chybně psáno Zegadloviče, ale to už se dá vesměs svést na spěšný přepis práce, která doslova vyplňuje mezeru v poznání fenoménu dobově i místně pomezního, převratně zmateného a veskrze vybízejícího k dalším výpravám třeba právě směrem k tolika „jihočeským“ českým i německým exilům.

výborně

~~zde prosím doplnit známku~~

Návrh na klasifikaci diplomové práce: .....

Čarv.

.....
podpis vedoucího - recenzenta diplomové práce

Českých Budějovicích 20. 1.

V ..... dne 2006

Stupeň kvalifikace:	výborně	~~velmi dobře~~	~~dobře~~	~~nevyhověl~~
---------------------	---------	------------------------	------------------	----------------------

*) Nehodící se škrtněte